

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.I.20.362/2026/5.

A tanács tagjai: Dr. Cseh Attila a tanács elnöke

Dr. Parlagi Mátyás előadó bíró

Dr. Magosi Szilvia bíró

Dr. Mocsár Attila Zsolt bíró

Nyíróné dr. Kiss Ildikó bíró

A felperes: felperes

felperes címe

A felperes képviselője:

felperesi képviselő

felperesi képviselő címe

ügyintéző: Dr. Lendvai András ügyvéd)

Az alperes: alperes

alperes címe

Az alperes képviselője:

Dr. Karuczka Zoltán Péter kamarai jogtanácsos

A per tárgya: ajánlás hatályon kívül helyezése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

alperes

A másodfokú bíróság neve és a felülvizsgálni kért jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla

4.Pf.20.452/2024/7. számú ítélet

Az elsőfokú bíróság neve és határozatának száma:

Fővárosi Törvényszék

69.P.21.926/2023/18. számú ítélet

Rendelkező rész

A Kúria a felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmét elutasítja.

A jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, és az elsőfokú bíróság ítéletét helyben hagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 136.000 (százharminchatezer) forint másodfokú és felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az esedékesség napjáig az államnak – az állami adó- és vámhatóság illetékbevételi számlájára – 70.000 (hetvenezer) forint meg nem fizetett

felülvizsgálati eljárási illetéket. Az illetékfizetési kötelezettség e határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] Egy fogyasztó a felperessel szemben fennálló jogvitájával fordult az alpereshez. A fogyasztó korábban egy online apróhirdetési portálon kívánt egy terméket eladni. Az apróhirdetési portál levelezőrendszerén keresztül „kicsit magyartalanul” fogalmazott üzenetet kapott egy vevőtől, aki elkérte az e-mail címét, amit a fogyasztó megadott. Ezt követően az apróhirdetési portál rendszerüzenetének látszó üzenetben értesítették a fogyasztót arról, hogy a terméket megvásárolták. Az üzenetben volt egy link „pénzt szeretne kapni” megnevezéssel, amire a fogyasztó rákattintott, majd a megjelölt felületen a felperes interneten elérhető banki felületével összetéveszthető, az elkövető által készített adathalász felületre navigált. Itt megadta a felhasználónevét és a jelszavát, amelyeket megismerve az elkövető saját mobil eszközének a regisztrációját kezdeményezte a mobilbank alkalmazásban. E regisztráció során a fogyasztó mobiltelefonszámára a felperes elküldött egy sms üzenetet (a továbbiakban: első sms), amely tartalmazta a mobilalkalmazás regisztrációjára való figyelmeztetést, az ahhoz szükséges kódot (a továbbiakban: első számsor), az érvényességi időt, valamint a felperes nevét. A fogyasztó az első számsort megadta az adathalász felületen, amit megismerve az elkövető befejezte saját mobil eszközének regisztrációját, majd belépett a mobilbank alkalmazásba, amit a fogyasztóhoz regisztrált. Így korlátozott módon láthatta és kezelhette a fogyasztó számláit. Ezt követően egy másik bank által vezetett bankszámlára 1 forint összegű utalást (a továbbiakban: első átutalás) és megbízható kedvezményezett rögzítését kezdeményezte. A felperes a fogyasztó mobiltelefonszámára elküldött egy további sms üzenetet (a továbbiakban: második sms), amely tartalmazta az első átutalás adatait és annak megerősítését, az ahhoz szükséges kódot (a továbbiakban: második számsor), az érvényességi időt és a felperes nevét. A fogyasztó a második számsort megadta az adathalász felületen és az általa regisztrált mobilbank alkalmazásban. Ezt megismerve az elkövető jóváhagyta az első átutalást és annak adatait megbízható kedvezményezettként (partnerként) rögzítette, majd három részletben összesen 2.491.305 forint átutalását (a továbbiakban együtt: második átutalás) kezdeményezte a korábban rögzített partner részére, amely azonnal teljesült. A fogyasztó a felperestől 2.491.305 forint kára megtérítését kérte, mert a második átutalást nem hagyta jóvá.

[2] Az alperes ajánlásában felhívta a felperest a fogyasztó által jóvá nem hagyott fizetési művelet kapcsán 2.491.305 forint megtérítésére, továbbá a fizetési számla tekintetében a megterhelés előtti állapot helyreállítására. Indokolása szerint a második átutalás a pénzforgalmi szolgáltatás nyújtásáról szóló 2009. évi LXXXV. törvény (a továbbiakban: Pft.) 37. § (1)-(2) bekezdése alapján jóvá nem hagyott fizetési műveletnek minősül, amely a felek

között nem is volt vitás. A jogvita elbírálásánál a Pft. 40. § (1)-(2) bekezdését, 44. § (1) bekezdését és 45. § (3) bekezdését tekintette irányadónak. A Pft. 55/C. § (1) bekezdés c) pontja alapján erős ügyfél-hitelesítést kell alkalmazni a megbízható kedvezményezett rögzítése esetén, ezt követően – ha a rögzítés megfelel az (EU) 2015/2366 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek az erős ügyfél-hitelesítésre, valamint a közös és biztonságos nyílt kommunikációs standardokra vonatkozó szabályozástechnikai standardok tekintetében történő kiegészítéséről szóló, a Bizottság 2017. november 27-i (EU) 2018/389 felhatalmazáson alapuló rendelete (a továbbiakban: SCAr.) 13. cikk (1) bekezdésében foglaltaknak – a megbízható partner részére történő további tranzakció már történhet úgy is, hogy a felperes nem alkalmaz erős ügyfél-hitelesítést, amely vonatkozásában a SCAr. 5. cikke további feltételeket állapít meg. Az erős ügyfél-hitelesítés hiánya körében hivatkozott az Európai Parlament és a Tanács 2015. november 25-i (EU) 2015/2366 irányelve (a továbbiakban: PSD2 irányelv) 74. cikk (2) bekezdésére is. Indokolása szerint a fizetési művelet és a partnermentés rögzítésének erős ügyfél-hitelesítéssel történő jóváhagyását külön kell vizsgálni. A második számsor visszairásával csak az első átutalás tekintetében valósult meg az erős ügyfél-hitelesítéssel történő jóváhagyás, azonban az új partner megbízható kedvezményezettkénti felvételére vonatkozóan erre nem került sor, mert a második sms szövege nem tartalmazott erre vonatkozó utalást, így a SCAr. 13. cikk (1) bekezdésében rögzítettek nem teljesültek. A második átutalás vonatkozásában a SCAr. 13. cikk (2) bekezdését nem lehetett volna alkalmazni, a Pft. 55/C. § (1) bekezdés b) pontja szerint szükség lett volna az erős ügyfél-hitelesítésre. A fogyasztó az első átutalás jóváhagyására vonatkozó második sms kellő körültekintéssel és figyelemmel való átolvasása után sem értesülhetett arról, hogy a második számsor kiszolgáltatásával partner (megbízható kedvezményezett) rögzítését is jóváhagyja. A Pft. 45. § (2) bekezdés c) pontja és a PSD2 irányelv 74. cikk (2) bekezdése alapján, ha a pénzforgalmi szolgáltató nem ír elő erős ügyfél-hitelesítést, úgy a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz jogosulatlan használatából eredő károkat – a Pft. 45. § (3) bekezdésében meghatározott kivételekkel – a pénzforgalmi szolgáltató viseli. A Pft. 40. § (1) bekezdése és 45. § (3) bekezdése alapján – a törvény által meghatározott adott helyzetben általában elvárható magatartás körében – azt kell vizsgálni, hogy egy általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő átlagos fogyasztó képes-e felismerni az esetleges szokásos netbanki működéstől eltérő jellegzetességeket, valamint értékelni azok jelentését és következményeit. A Pft. szabályozása és a PSD2 irányelv (72) preambulumbekkezdésében írtak alapján az eset összes körülményét értékelve lehet személyre szabottan megállapítani, hogy valakinek a magatartása súlyosan gondatlannak minősül-e, amelynek körében valamennyi körülményt figyelembe kell venni azzal, hogy a súlyos gondatlanság többet jelent a pusztá gondatlanságnál. A jelen ügyben a második – erős ügyfél-hitelesítés nélkül teljesült – átutalás tekintetében a fogyasztó az sms-ben szereplő üzenet gondos elolvasása mellett sem láthatta volna előre, hogy azzal további tranzakciók valósulhatnak meg jóváhagyása nélkül. Önmagában a mobilalkalmazás regisztrációja nem tette volna lehetővé, hogy a második átutalás erős ügyfél-hitelesítéssel történő jóváhagyás nélkül kerüljön végrehajtásra. A második átutalás egyáltalán nem valósulhatott volna meg, amennyiben a felperes megfelelően alkalmazta volna az adott fizetési művelet esetén az erős ügyfél-hitelesítésre, valamint az arra vonatkozó kivételszabályokra vonatkozó előírásokat. Az eset összes körülménye és a becsatolt bizonyítékok nem támasztották alá, hogy a fogyasztó súlyosan gondatlanul megszegte a Pft. 40. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét és a kár ezzel okozati összefüggésben következett be, így a felperes nem mentesül a Pft. 45. § (3) bekezdése alapján.

A kereset és az alperes védekezése

[3] A felperes keresetében kérte az ajánlás hatályon kívül helyezését, mert az sérti az általa megjelölt jogszabályi rendelkezéseket.

[4] Indokolása szerint az alperes az sms-ekben megküldött számsorokat tévesen tekintette a fizetési művelet és partnerrögzítés jóváhagyásának, nem pedig az erős ügyfél-hitelesítéshez szükséges (birtoklásra vonatkozó) elemnek; a megbízható partnerkénti rögzítést – tévesen – nem az erős ügyfél-hitelesítéshez, hanem a fizetési műveletekhez előírt előzetes jóváhagyáshoz kötötte; az sms-ekben közölt információt a jóváhagyás alapjának tekintette, holott a jóváhagyás és a partner rögzítése minden esetben az elkövető által, a fogyasztó részéről elérhetővé tett adatokkal regisztrált mobilbank alkalmazásban történt; az első átutalás teljesítésének és a partner rögzítésének kezdeményezését több hitelesítési kódhoz és több erős ügyfél-hitelesítés alkalmazásához kötötte; az első átutalás kezdeményezésére alkalmazott, egy adott összegre és egy adott kedvezményezettre vonatkozó dinamikus összekapcsolással elvégzett erős ügyfél-hitelesítést azonosnak tekintette a partner rögzítésére alkalmazott, dinamikus összekapcsolás nélküli erős ügyfél-hitelesítéssel. Emellett az alperes figyelmen kívül hagyta a fogyasztó – általa megjelölt – súlyosan gondatlan magatartásait, amelyek nélkül nem történhetett volna meg a mobilbank regisztrálása, valamint a fizetési műveletek és a partnerrögzítés kezdeményezése.

[5] Az alperes kérte a kereset elutasítását.

[6] Indokolása szerint a tranzakciók vonatkozásában nem lehetett volna az erős ügyfél-hitelesítés alóli kivétel szabályt alkalmazni, kétlépcsős hitelesítésnek kellett volna megtörténnie. A második sms az átlagos tájékozottságú fogyasztó számára nem volt kellően informatív, mert annak adattartalma alapján nem lehetett ellenőrizni a műveleteket. A felperes köteles a fogyasztó teljes kárának a megtérítésére. A fogyasztó gondatlan magatartásának minősítésével kapcsolatban bírósági határozatokra hivatkozott.

Az első- és a másodfokú ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította.

[8] Indokolása szerint a felperes nem a fogyasztó súlyos gondatlansága, hanem saját eljárásának hiányossága, hibája miatt tekinthette az adott fizetési műveletet jóváhagyottnak, ezért teljesítette. Nem felel meg a Pft. 37. §-ában írtaknak, ha a fizetési művelet jóváhagyásával más, nem fizetési műveletnek minősülő művelet, így a partnerrögzítés jóváhagyása is megvalósul. A fogyasztó gondatlanul járt el a megbízható kedvezményezett regisztrációjáig tartó cselekmények láncolatában. Az apróhirdetési portálon megjelent üzenetek, a link, az annak nyomán elérhető megtévesztő weboldal ismeretében a két, nem a fogyasztó által kezdeményezett művelet jóváhagyása, az sms-ekben érkezett számsorok visszaküldése a figyelmetlenséget meghaladó hanyagságról tanúskodik, de az átlagos

figyelmű fogyasztó – az internetes felületet használó laikus banki ügyfél – súlyos gondatlanságának mércéjét nem éri el még amellet sem, hogy a fogyasztónak fel kellett volna ismernie, hogy eladóként nem lehet fizetési kötelezettsége. Nem terheli súlyos gondatlanság azt a fogyasztót, aki azt feltételezi, hogy mindössze 1 forintot kell utalnia ahhoz, hogy egy internetes piactér felületét használva az általa eladott termék vételárához hozzájusson. A fogyasztó észlelhette volna, hogy az általa használt banki felületről eltérő domainnel rendelkező weboldalra navigált. Eladói mivoltából fakadóan meg kellett volna tagadnia minden olyan lépés és adatszolgáltatás teljesítését, amelyek eladói jogaival és kötelezettségeivel nem álltak összefüggésben, valamint amelyek olyan műveletek jóváhagyására irányultak, amilyeneket nem kezdeményezett. Az adathalász oldalak felismerhetősége mobiltelefonon, applikációk használata mellett kevésbé evidens. Ezen oldalak megtévesztő voltából adódó károk kiküszöbölését szolgálja az internetes felületeken történő jóváhagyás mechanizmusa. A felperes a SCAr. rendelkezése és saját üzletszabályzata ellenére nem írt elő erős ügyfél-hitelesítést a megbízható kedvezményezett regisztrációja során, ezért a fogyasztó teljes kárának megtérítésére köteles. Fogalmilag kizárt, hogy a fogyasztó a kár okozója, így szükségtelen a Pft. 45. § (3) bekezdésében írt mentesülés eseteinek a vizsgálata.

[9] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és az ajánlást hatályon kívül helyezte.

[10] Indokolása szerint az alperes előtti eljárásban a felek között nem volt vita abban, hogy a második átutalás jóvá nem hagyott fizetési műveletnek minősül. Nem ítélte ügydöntő jelentőségűnek, hogy a felperes a partnerrögzítés során alkalmazott-e erős ügyfél-hitelesítést vagy sem, a második sms tartalmazott-e információt a partnerrögzítésről, ezért ezeket a kérdéseket nem vizsgálta.

[11] A Pft. 45. § (3) bekezdése és 40. § (1) bekezdése alapján a felperes mentesülése körében kizárólag azt vizsgálta, hogy a fogyasztó az adott helyzetben általában elvárható magatartást tanúsított-e a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatához szükséges személyes hitelesítési adatai biztonságban tartása érdekében, illetve ezeket megadta-e arra jogosulatlan személynek, és ha igen, ennek során terheli-e felróhatóság. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta azt a nem vitás tényt, hogy egy erős ügyfél-hitelesítési eljárást követően az azonos munkamenetben elvégzett műveletek kezdeményezésére azt követően került sor, hogy a fogyasztó – ugyancsak erős ügyfél-hitelesítés után – új mobil eszköz regisztrálásához adta meg az ahhoz szükséges első számsort. A fogyasztó e magatartása nélkül nem következhetett volna be a kára. Az elkövető ugyanis – anélkül, hogy a birtokában lévő mobil eszköz regisztrálásra került volna a felperes netbanki felületén –, nem lett volna képes a fogyasztó helyett, az ő közreműködése nélkül tranzakciókat kezdeményezni a netbankban. Az elkövető az új mobil eszköz regisztrációjának hiányában nemcsak a fogyasztó kárát okozó második átutalást nem tudta volna végrehajtani, de már az első átutalást sem tudta volna kezdeményezni, nem is beszélve a megbízható partner regisztrációjáról. A fogyasztó kára tehát nem a felperes SCAr. 4. § (1) bekezdését sértő esetleges szerződésszegésével áll közvetlen okozati összefüggésben, hanem a fogyasztónak azzal a magatartásával, hogy személyes hitelesítési adatainak biztonságban tartására irányuló – a Pft. 40. § (1) bekezdése által előírt – kötelezettségét megszegve a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatához szükséges személyes hitelesítési adatait arra nem jogosult harmadik fél részére átadta.

[12] Ezt követően azt vizsgálta, hogy a fogyasztó menthető okból adta-e ki a hitelesítését szolgáló adatait harmadik személynek. A fogyasztó akkor nem követett el súlyos gondatlanságot, amikor nem ismerte fel, hogy álfelületre navigált. Azzal azonban tisztában kellett lennie, hogy a vételár vevő általi megfizetéséhez az eladónak nem szükséges belépnie a saját netbankjába, ott semmilyen műveletet nem kell végeznie az átutalt vételár fogadásához. A fogyasztó ezért a netbanki felületre ebből az okból történő belépés kezdeményezésekor is súlyosan gondatlanul járt el. Ha azért lépett be a netbankjába, hogy meggyőződjön a vételár beérkezéséről, e magatartása nem volt súlyosan gondatlan, mint ahogy az sem, hogy nem ismerte fel a felperes netbanki felületéhez meg tévesztésig hasonló felületről, hogy azt nem a felperes üzemelteti, hanem az egy adathalász felület. Azzal azonban, hogy két alkalommal is úgy adta meg e felületen a mobiltelefonjára a felperestől érkezett számsorokat, hogy maga egyik alkalommal sem kezdeményezett semmilyen tranzakciót, továbbá még megismerni (vagy értelmezni) is elmulasztotta az sms-ek tartalmát – amelyek közül az egyik mobil eszköz regisztrációjához, a másik 1 forint átutalásához történő biztonsági kód megküldéséről értesítette –, olyan felelőtlenség, a lehetséges következményekkel szemben oly mértékű közömbösség, amely súlyos gondatlanságnak minősül. A fogyasztó kárát tehát saját súlyosan gondatlan magatartása okozta, mert a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatához szükséges személyes hitelesítési adatai biztonságban tartása érdekében nem tanúsította az adott helyzetben általában elvárható magatartást. A felperes ezért a Pft. 45. § (3) bekezdés utolsó fordulata alapján mentesül a fogyasztó által jóvá nem hagyott fizetési műveletekből eredő kár Pft. 45. § (4) bekezdése szerinti viselésének kötelezettsége alól.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[13] Az alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, és új határozat hozatalával az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását. A felülvizsgálati kérelem szerint a jogerős ítélet sérti a Pft. 44. § (1) bekezdését és 45. § (3) bekezdését, valamint a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését.

[14] Indokolása szerint a fogyasztó súlyosan gondatlan magatartásával kapcsolatban a másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése és értékelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre jutott, ezzel sértve a Pp. 279. § (1) bekezdését. A felperes nem bizonyította, hogy a fogyasztó súlyosan gondatlanul járt volna el, a fogyasztó nem láthatta előre a szóban forgó fizetési műveletek bekövetkeztét, így e tranzakciók körében nem állhat fenn súlyos gondatlansága. Az online csalások nagy száma önmagában kizárja a károsultak (szándékosságot súroló) súlyos gondatlanságát, az átlagfogyasztó ugyanis nem ismerheti fel és nem is kell felismernie, hogy adathalász csalás áldozatává válik. A felperesnek a jóvá nem hagyott fizetési műveletekért fennálló objektív felelősségét a Pft. 44. § (1) bekezdése alapítja meg, a Pft. 45. § (1) és (3) bekezdései pedig kivételeket határoznak meg, tehát a felperesi felelősség alól – szűk körben – lehetséges a kimentés. Nem vitatta a másodfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy a felperes mentesüléséhez azt kellett vizsgálni, a fogyasztó az adott helyzetben elvárható magatartást tanúsított-e személyes hitelesítési adatai biztonságban tartása érdekében, illetve ezeket megadta-e arra jogosulatlan

személy részére, és ha igen, ennek során terheli-e felróhatóság. A felperes azonban nem támasztotta alá, hogy a szóban forgó tranzakció megvalósulása vonatkozásában a fogyasztó súlyosan gondatlanul megszegte a Pft. 40. § (1) bekezdésében foglalt kötelezettségét és a kár ezzel okozati összefüggésben következett be. A Pft. rendelkezései alapján csak az eset összes körülményét értékelve lehet kétséget kizáróan és személyre szabottan megállapítani, hogy valakinek a magatartása súlyosan gondatlannak minősül-e. A bírói gyakorlat szerint a súlyos gondatlanság az adott helyzetben elvárható gondos magatartás feltűnő elhanyagolása, az elemi biztonsági intézkedések olyan szintű elmulasztása, amely már-már szándékosság, az eredmény kívánása (BDT2002. 641.). A másodfokú bíróság álláspontja szerint a fogyasztó két alkalommal is úgy adta ki a mobiltelefonjára a felperestől érkezett számsorokat, hogy maga egyik alkalommal sem kezdeményezett semmilyen tranzakciót, továbbá még megismerni (vagy értelmezni) is elmulasztotta az sms-ek tartalmát, amely súlyos gondatlanságnak minősül. Ezzel szemben arra hivatkozott, hogy az sms-eknek minden olyan releváns információt tartalmazniuk kellett volna, amelyek alapján egy átlagos fogyasztó ellenőrizni tudja az általa kezdeményezett, illetve a kapott üzenetben szereplő művelet azonosságát. A jelen esetben, ha a fogyasztó el is olvasta és értelmezte a felperes által megküldött sms-ek tartalmát, azokból nem következethetett arra, hogy az 1 forint átutalására vonatkozó kód megadásával a csaló által regisztrált eszközön keresztül olyan partnermentés kezdeményezhető, amelyből kára következhet be egy későbbi, jóvá nem hagyott fizetési művelet miatt. Az eset összes körülménye körében az sms tartalmát is értékelni kell. A felperes időközben módosította az sms-ek tartalmát, így az utalással egyidejűleg rögzített partnermentés már megjelenik az sms szövegében. A másodfokú bíróságnak azzal az indokával szemben, hogy a vételár megfizetéséhez az eladónak nem kell belépnie a netbankjába, arra hivatkozott, hogy a bankok széles körben hirdetik az ún. fizetési kérelem szolgáltatást, amelyre figyelemmel nem életszerűtlen, hogy az eladó a neki járó vételár megfizetésével összefüggésben belépjen a netbankjába. A másodfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok egybevetése és értékelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre jutott, és ez jogszabálysértő, mert nem értékelte a második sms teljes tartalmát. Nyomatékosan hivatkozott a Kúria Pfv.I.20.685/2024/5. számú határozatára (a továbbiakban: referenciahatározat). Ennek [33] bekezdése alapján a Pft. 45. § (3) bekezdésében írt az az eset, hogy valaki a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatához szükséges személyes hitelesítési adatait arra nem jogosult harmadik fél részére átadja vagy megismerhetővé teszi, „csak” egy a lehetséges súlyosan gondatlan magatartások közül; az adatok ilyen kiadásának súlyos gondatlanság szerinti minősítése további bizonyítást, illetve mérlegelést igényel, vagyis az ilyen kiadásra vonatkozó felperesi hivatkozás önmagában nem eredményezhet mentesülést. Az alperes Pfv.3. sorszámú beadványában a Kúria egyéb határozataira is hivatkozott.

[15] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében kérte a jogerős ítélet hatályában fenntartását.

[16] Indokolása szerint a Pft. által meghatározott súlyos gondatlanság sui generis fogalom, az nem azonosítható a szándékossággal, és nem ítéltető meg a büntetőjogból kölcsönzött dogmatika – az eredményre vonatkozó szubjektív tudattartalom – alapján. A fogyasztó súlyos gondatlanságát a személyes hitelesítési adatai biztonságban tartására vonatkozó kötelezettségei megszegésével összefüggésben objektív mérce alapján kell vizsgálni. A referenciahatározattal szemben indítványozott jogegységi eljárásra tekintettel ellenérveket fogalmazott meg a referenciahatározattal szemben. A súlyos gondatlanság megvalósulása

körében az általánosan tájékozott, észszerűen figyelmes és körültekintő, átlagos fogyasztó mércéjét kell alkalmazni, nem pedig az adott személy szubjektív tudattartalmát kell vizsgálni, figyelemmel a Pft. 45. § (3) bekezdésére, a BH2021. 39. számú határozatra, valamint a PSD2 irányelv (72) preambulumbekkezdésében, továbbá az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) C-210/96 számú határozatára is. Alapvetően téves a biztosítási ügyekben alkalmazott jogértelmezés analóg alkalmazása a súlyos gondatlansággal kapcsolatban. Az alperes a Pft. 44. § (1) bekezdésén alapuló objektív felelősségre hivatkozik, noha a perbeli tényállás helyesen a Pft. 45. § (1) és (3) bekezdése alapján bírálendő el. A felülvizsgálati kérelem lényegében a bizonyítékok tiltott felülmérlegelését célozza, továbbá az online csalások számosságával kapcsolatban új tényállítást és a felülvizsgálati kérelemhez csatolva új bizonyítékot tartalmaz. Az alperes jogellenes elvárásokat támaszt az sms üzenetek tartalmára nézve. A másodfokú bíróság a súlyos gondatlanság kérdésében okszerű következtetésre jutott az átlagfogyasztó jellemzőire figyelemmel, aki tudhatja, hogy egy online piactéren történő eladáshoz nem kell belépni az internetbankba, valamint elolvasa és értelmezi a részére küldött sms-eket. A fogyasztó súlyosan gondatlan magatartásokat tanúsított, nagyfokú közömbössége miatt nem érzékelte sem a készpénz-helyettesítő eszköz birtokából való kikerülését, sem a harmadik fél által kezdeményezett pénzforgalmi szolgáltatásokat. A fogyasztót ért kár bekövetkezése már az első – 1 forint összegű – átutalással megkezdődött. Ennek összegét a fogyasztó nem érvényesítette vele szemben, ezzel gyakorlatilag elismerte, hogy az első átutalás jóváhagyása esetén valóban súlyosan gondatlanul járt el. A fizetési kérelmet az eladónak kell kezdeményeznie, ilyen szándékra azonban korábban nem merült fel adat.

[17] A felperes Pfv.4. sorszámú beadványában az EUB előzetes döntéshozatali eljárásának kezdeményezését kérte, mert a jogegységi eljárásban a súlyos gondatlanság fogalmát kizárólag a PSD2 irányelv (72) preambulumbekkezdése vonatkozásában vizsgálták, amely azonban nem terjedt ki a Pft. 45. § (2) bekezdésének – tartalma szerint: (3) bekezdésének – a PSD2 irányelv 74. cikk (1) bekezdés negyedik albekezdésével összhangban történő értelmezésével kapcsolatos kérdésekre.

A Kúria döntése és jogi indokai

[18] A Kúria Pfv.I.20.473/2025/5. számú végzésével a felülvizsgálati eljárást felfüggesztette a referenciahatározattól való eltérés érdekében előterjesztett előzetes döntéshozatali indítvánnyal megindult Jpe.IV.60.032/2025. számú jogegységi eljárás befejezéséig, majd a Kúria Jogegységi Tanácsa által meghozott és a Magyar Közlönyben 2026. március 25-én közzétett 1/2026. JEH határozat (a továbbiakban: jogegységi határozat) alapján a felülvizsgálati eljárást folytatta. Magyarország Alaptörvénye 25. cikk (3) bekezdése, valamint a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény 42. § (1) bekezdése értelmében a jogegységi határozat a bíróságokra – így a Kúria ítélkező tanácsára is – kötelező a Magyar Közlönyben történő közzététel időpontjától. A Kúriának ezért a felülvizsgálati kérelmet a jogegységi határozatban írtakra figyelemmel kellett elbírálnia.

[19] A Pp. 413. § (1) bekezdése és 423. § (1) bekezdése alapján a Kúria a jogerős határozatot a felülvizsgálati kérelemben megjelölt megsértett jogszabályhely, az ott előadott

jogszabálysértés, valamint a kérelem jogi indokai által meghatározott keretek között vizsgálhatja felül.

[20] Az alperes a felülvizsgálati eljárásban az adathalászattal kapcsolatos ügyek mennyiségére vonatkozóan okiratokat csatolt. A felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének nincs helye, a Kúria a jogerős ítélet meghozatalakor rendelkezésre álló iratok és bizonyítékok alapján dönt (Pp. 422. §), a felülvizsgálat a jogerős ítélet meghozataláig bekövetkezett és a jogerős ítélettel elbírált tényekre terjedhet ki [Pp. 423. § (2) bekezdés]. A Kúria ezért a felülvizsgálati kérelemhez csatolt okiratokat, valamint az ezeken alapuló tényállításokat nem vehette figyelembe.

[21] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében egyebek mellett arra hivatkozott, hogy a fogyasztót ért kár bekövetkezése már az első átutalással megkezdődött, a fogyasztó azonban az első átutalás összegével kapcsolatban nem érvényesített igényt, amellyel elismerte súlyos gondatlanságát.

[22] A felülvizsgálat a fellebbezés alapján meghozott jogerős ítélet jogkérdésben állított hibájának az orvoslására szolgáló rendkívüli perorvoslat. A felülvizsgálat tárgya a jogerős ítélet, nem az elsőfokú bíróság ítélete [Pp. 406. § (1) bekezdés]. A Kúria következetes gyakorlata szerint ezért a jogerős ítélet csak olyan kérdésben, olyan jogi állásponttal összefüggésben támadható felülvizsgálati kérelemmel, amely az első- és a másodfokú eljárásnak is tárgya volt (BH1995. 163., BH1996. 372.; Kúria Pfv.V.20.797/2016/11., megjelent: BH2017. 232.). A felülvizsgálati kérelmet nem lehet olyan új körülményre alapítani, amelyre a fél az első- és a másodfokú eljárás során nem hivatkozott (EBH2002. 653.). A Pp. szabályozása e gyakorlat alapján tartalmazza a 422. §-a és 423. § (2) bekezdése szerinti rendelkezéseket {Kúria Pfv.I.20.612/2021/3. [30]}. A Kúria egységes és régóta kialakult joggyakorlata értelmében a felülvizsgálati eljárásnak nem lehet tárgya sem olyan tény-, sem olyan jogkérdés, amely a megelőző eljárásban nem merült fel, amelyre a felek korábban nem hivatkoztak (Kúria Pfv.III.20.223/2023/5., megjelent: BH2024. 39.). A Kúria nem vizsgálhatja azokat a tényeket és körülményeket, valamint azon jogszabályi rendelkezések megsértését és az azokkal összefüggő jogkérdésben a Kúria közzétett határozatától való eltérést, amelyeket a felek először a felülvizsgálati eljárásban adtak elő (Kúria Pfv.I.20.297/2024/7., Pfv.I.20.691/2024/8., Pfv.I.21.158/2024/6., Gfv.I.30.057/2025/8.).

[23] Ehhez képest a felperes fellebbezésében (19. sorszám) nem hivatkozott arra, hogy a kár bekövetkezése az első átutalással megkezdődött és a fogyasztó erre figyelemmel súlyos gondatlanságát elismerte. Jogerős ítéletében a másodfokú bíróság sem értelmezte így [Pp. 110. § (3) bekezdés] a felperes fellebbezésben tett eljárási jognyilatkozatait {[6]}. Ez a hivatkozás tehát nem volt tárgya a másodfokú eljárásnak, ezért azt érdemben a Kúria sem vizsgálhatta. Egyebekben a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között vizsgálja a jogerős ítéletet [Pp. 423. § (1) bekezdés], nem pedig a felülvizsgálati ellenkérelem alapján (Kúria Pfv.V.20.077/2021/12., megjelent: BH2021. 258.; Kúria Pfv.I.20.807/2023/5., Mfv.II.10.055/2024/6., Pfv.III.21.140/2025/5., Mfv.IV.10.074/2024/4., Mfv.V.10.054/2024/5., Gfv.VI.30.444/2022/25.).

[24] Az alperes felülvizsgálati kérelmében a Pft. 44. § (1) bekezdésének és 45. § (3) bekezdésének, valamint a Pp. 279. § (1) bekezdésének a megsértésével összefüggésben arra hivatkozott, hogy a másodfokú bíróság a bizonyítékok egybevetése és értékelése során kirívóan okszerűtlen következtetésre jutott: a felperes nem bizonyította, hogy a fogyasztó súlyosan gondatlanul járt volna el, a fogyasztó nem láthatta előre a fizetési műveletek – a második átutalás – bekövetkeztét, így ezzel összefüggésben nem állhat fenn súlyos gondatlansága.

[25] A Pp. 279. § (1) bekezdése a bizonyítás eredményének mérlegeléséről és a tényállás megállapításáról rendelkezik. A szabályozás azon alapul {Kúria Pfv.I.21.249/2022/13. [19]-[20], Gfv.I.30.120/2023/8. [53]}, hogy a felperesnek a keresetlevélben [Pp. 170. § (2) bekezdés *c)* és *e)* pont], az alperesnek az ellenkérelemben [Pp. 199. § (2) bekezdés *b)* pont *bc)* alpont] kell előadnia az érvényesíteni kívánt jogot és a kereseti kérelmet, valamint az érdemi védekezést megalapozó (konkrét történeti) tényeket és azok bizonyítékait. A bíróság a felek által állított, bizonyítás nélkül nem megállapítható (Pp. 266. §), a per eldöntéséhez szükséges (releváns) tények megállapítása végett rendel el bizonyítást [Pp. 276. § (1) bekezdés], majd annak eredményének mérlegelése alapján állapítja meg az ítélet alapjául szolgáló tényállást [Pp. 279. § (1) bekezdés]. A bizonyítás tárgya ezért a fél által állított és az ellenfél által tagadott [Pp. 183. § (1) bekezdés] olyan konkrét történeti tény, amelynek valósága esetén a kereset vagy a védekezés alapos {Kúria Pfv.I.21.222/2020/9. [34], Pfv.I.20.281/2021/6. [38], Pfv.I.20.442/2021/7. [35], Pfv.I.20.656/2021/4. [35], Pfv.I.20.418/2022/9. [32]}. A perben releváns magatartás megtörténtének tényként való megállapítása, valamint e magatartás anyagi jogon alapuló értékelése a jogvita elbírálásának egymástól elkülönülő lépései: a bíróság a bizonyítékok értékelése alapján először megállapítja a per eldöntéséhez szükséges, a perben jelentős tényeket [Pp. 276. § (1) bekezdés, 279. § (1) bekezdés], majd az így megállapított tényekre az anyagi jogot alkalmazva dönt a per érdemében [Pp. 340. § *b)* pont]. A magatartás értékelése, minősítése (Kúria Pfv.III.21.702/2019/8., Pfv.III.21.213/2019/6.) nem bizonyítékértékelésen alapuló ténykérdés, hanem a megállapított tényekből levont anyagi jogi következtetés, anyagi jogkérdés {Kúria Pfv.I.20.685/2024/5. [29], Pfv.I.20.006/2025/10. [39]}.

[26] Ahogy a Kúria már több határozatában kifejtette {Kúria Pfv.I.20.656/2021/4. [36], Pfv.I.20.972/2021/5. [26], Pfv.I.20.399/2022/5. [45], Gfv.I.30.120/2023/8. [54], Pfv.I.20.792/2023/6. [50], Gfv.I.30.094/2024/10. [53]}, ha a jogerős ítélet bizonyítékértékelése iratellenes, okszerűtlen vagy logikai ellentmondást tartalmaz, a bizonyítékokból csak egyfajta, a jogerős ítélettől eltérő következtetésre lehet jutni, akkor van helye a bizonyítékok Kúria általi felülmérlegelésének. Ennek eredményeként lehetséges a jogerős ítéletben megállapított tényállástól eltérő tények megállapítása. Ha pedig a fél felülvizsgálati kérelmében az érdemi döntés alapjául szolgáló anyagi jogszabály megsértését is állítja, akkor a Kúria a döntéshez szükséges – a felülmérlegelés eredményeként megállapított – tények alapján hozhat új érdemi határozatot [Pp. 424. § (3) bekezdés]. A Pp. 279. § (1) bekezdése a bizonyítás eredményének a mérlegelésére vonatkozó, a tényállás megállapítását szabályozó rendelkezés, ezért a megállapított tényekből levont jogi következtetések e jogszabályhelyre utalással nem vitathatók {Kúria Gfv.I.30.120/2023/8. [56], Pfv.I.21.145/2023/7. [37]}.

[27] A Pp. 279. § (1) bekezdésének a megsértésével kapcsolatos érdemi vizsgálat lehetőségét kizárták az alábbi körülmények {vö. Kúria Pfv.I.20.811/2025/11. [36]}. Egyrészt az alperes felülvizsgálati kérelmében nem adta elő, hogy a tények közül pontosan mely tények megállapítása volt helytelen pontosan milyen okból. Másrészt nem adta elő, hogy a bizonyítás eredményének mérlegelése során milyen okból lehetett volna csak egyfajta, a jogerős ítélettől eltérő következtetésre jutni. Harmadrészt felülvizsgálati kérelmében csak egyes tényekre és egyes bizonyítékokra – a második sms tartalmára – hivatkozott, de nem adta elő, hogy valamennyi tényállítás, perbeli magatartás, bizonyíték és egyéb peradat egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése [Pp. 279. § (1) bekezdés] milyen eredményre vezetett volna. Negyedrészt a másodfokú bíróság nem állapított meg az elsőfokú bíróságtól eltérő tényeket: a felperes fellebbezésében a megállapított tényekből eltérő (anyagi) jogi következtetés levonását, a tények másként történő minősítését kérte [Pp. 369. § (3) bekezdés c) pont, 19. sorszámú fellebbezés 60. pont], így a másodfokú eljárás nem terjedt ki eltérő tények megállapítására, ezért arra a felülvizsgálat sem terjedhet ki. Mindezek alapján a Kúria a másodfokú bíróság bizonyítékértékelését és a megállapított tényállás helyességét nem vizsgálhatta [Pp. 423. § (1) bekezdés], a felülvizsgálat során a jogerős ítéletben megállapított tényeket kellett alapul vennie.

[28] Az alperes felülvizsgálati kérelmében ugyan megsértettként megjelölte a Pp. 279. § (1) bekezdését, de ténylegesen nem a bizonyítékok értékelését és a tényállás megállapítását támadta. Felülvizsgálati kérelmét arra alapította, a másodfokú bíróság a Pft. 45. § (3) bekezdését sértve jutott arra a következtetésre, hogy a kárt a fogyasztó a Pft. 40. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségei súlyosan gondatlan megszegésével okozta, ezért a felperes nem mentesül a Pft. 44. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségei alól. A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a perbeli tényállás nem a Pft. 44. § (1) bekezdése, hanem a 45. § (1) bekezdése – és a Pft. 45. § (3) bekezdése szerinti mentesülés szabálya – alapján bírálendő el, mert a per tárgya a Pft. 45. § (1) bekezdésében meghatározott, a Pft. 44. § (1) bekezdés szerinti felelősséghez képest korlátozott felelősség alóli mentesülés. A jogerős ítélet alapján a másodfokú bíróság döntése a fogyasztó Pft. 40. § (1) bekezdésében meghatározott kötelezettségei súlyosan gondatlan megszegésével okozott kár megtérítése alóli – Pft. 45. § (3) bekezdése szerinti – mentesülésén alapult {[10]-[13]}, figyelemmel arra is, hogy a felperes fellebbezésében anyagi jogszabálysértésként a Pft. 40. § (1)-(2) bekezdései és 45. § (3) bekezdése alkalmazásának mellőzését jelölte meg (19. sorszámú fellebbezés 62. pont). A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörének korlátait (Pp. 370. §) tehát úgy határozta meg, hogy abba nem tartozott bele a Pft. 44. § (1) bekezdésének és a 45. §-ának a viszonya, az ajánlásban hivatkozott Pft. 44. § (1) bekezdésének a tényleges alkalmazandósága. A Kúria ezért a felülvizsgálati ellenkérelemben e körben előadottakat érdemben nem vizsgálhatta.

[29] Mindezek alapján a Kúriának tehát arról kellett állást foglalnia, hogy a másodfokú bíróság helyesen alkalmazta-e a felperes mentesülését szabályozó Pft. 45. § (3) bekezdését.

[30] E körben a felperes fellebbezésében (19. sorszám) nem hivatkozott arra, hogy a kár bekövetkezése az első átutalással megkezdődött és a fogyasztó erre figyelemmel súlyos gondatlanságát elismerte. Jogerős ítéletében a másodfokú bíróság sem értelmezte így [Pp. 110. § (3) bekezdés] a felperes fellebbezésben tett eljárási jognyilatkozatait {[6]}. Ez a hivatkozás tehát nem volt tárgya a másodfokú eljárásnak, ezért azt érdemben a Kúria sem vizsgálhatta.

[31] A felülvizsgálati eljárás alatt előterjeszthető előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelem, amit azonban a Kúria elutasít abban az esetben, ha a konkrét felülvizsgálati ügy kereteire tekintettel nem szükséges az előzetes döntéshozatal (C-230/24. 19) {Kúria Pfv.I.20.283/2025/21. [48] és [72]}. A jelen ügyben a felperes fellebbezésében nem hivatkozott arra, hogy a súlyos gondatlanság fogalmát nem a PSD2 irányelv (72) preambulumbekzdése és a nemzeti jog alapján, hanem a Pft. 45. § (3) bekezdésének a PSD2 irányelv 74. cikk (1) bekezdés negyedik albekezdésével összhangban történő értelmezése alapján kellene vizsgálni: fellebbezését éppen arra alapította, hogy a Kúria által a nemzeti jog alapján megfogalmazott zsinórmérték teljes mértékben összhangba hozható a PSD2 irányelv (72) preambulumbekzdésében hivatkozott „jelentős mértékű hanyagság” fogalmával (19. sorszámú fellebbezés 31-39. pont). A felperes előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére irányuló kérelmében előadott hivatkozások így nem voltak tárgyai a másodfokú eljárásnak, ezért azokat érdemben a Kúria sem vizsgálhatta. A jelen felülvizsgálati ügy kereteire tekintettel így nem szükséges az előzetes döntéshozatal, ezért a Kúria a felperes kérelmét elutasította.

[32] A Kúria referenciahatározatában részletesen vizsgálta és indokolta a mentesülés kettős feltételét, valamint a súlyos gondatlanság mércéjét a PSD2 irányelv (72) preambulumbekzdése, a nemzeti jog szabályozása és a Kúria gyakorlata alapján {[31]-[34]}. Az ezeken alapuló végkövetkeztetés szerint a súlyos gondatlanság megítélése körében nem elegendő a kötelezettségszegés súlyosságát figyelembe venni, hanem valamennyi körülményt értékelve azt kell vizsgálni, hogy a fogyasztó szubjektíve tisztában volt-e magatartása következményével, számolnia kellett-e a kár bekövetkezésével, a gondosság olyan szintű elhanyagolása valósult-e meg, amelyből következően szinte kívánta a kár mint eredmény bekövetkezését, vagyis a hátrányos következményekkel kapcsolatban megállapítható-e a fogyasztó nagyfokú közömbössége, felelőtlensége. A jogegységi határozat szerint nem indokolt a referenciahatározattól való eltérés {[77]}; a súlyos gondatlanság fogalmát a Pft. 45. § (3) bekezdése alkalmazásában úgy kell értelmezni, hogy a fogyasztó szubjektíve tisztában volt magatartása következményével, számolnia kellett a kár bekövetkezésével, a gondosság olyan szintű elhanyagolása valósult meg, amelyből következően szinte kívánta a kár mint eredmény bekövetkezését, vagyis a hátrányos következményekkel kapcsolatban megállapítható nagyfokú közömbössége, felelőtlensége {[75]}. A jogegységi határozat szerint mindez nem jelenti azt, hogy semmilyen esetben sem állapítható meg a fogyasztó súlyos gondatlansága: a készpénz-helyettesítő fizetési eszköz használatához szükséges hitelesítési adatok harmadik személy részére történő átadása sok esetben jelentheti az ügyfél gondossági kötelezettségének olyan súlyos elhanyagolását, amellyel összefüggésben nyilvánvalóan számolnia kell a felelőtlen magatartás hátrányaival is, amit egyedileg vizsgálva lehet eldönteni {[76]}.

[33] A jelen ügyben a másodfokú bíróság felülvizsgálattal nem támadott következtetése szerint a fogyasztónak azt nem kellett felismernie, hogy álfelületre navigált. Ebből pedig az következik, a fogyasztó abban a tudatban volt, hogy valós internetes felületen, valós internetbanki platformon végez műveleteket. Az apróhirdetés feladójának abból, hogy a potenciális vevő elkéri az e-mail címét, nem kellett előre látnia a későbbi eseményeket és az abból bekövetkező kárt – még akkor sem, ha a vevő levelét később, utólag elolvasva „kicsit magyartalanul” írottnak értékelte –, hiszen a vevő szándéka irányulhat az adásvétellel kapcsolatos részletek e-mailben történő tisztázására is. Az apróhirdetési portál

rendszerüzenetének látszó, a termék megvásárlásáról szóló üzenetből és az abban szereplő „pénzt szeretne kapni” linkből sem lehetett a későbbi eseményekre és a kár bekövetkezésére következtetni, hiszen a különböző portáloknak és applikációknak eltérő, valamint időben is változó felületeik vannak az egyes funkciók használatára. Mivel a fogyasztó a linkre kattintva olyan felületre jutott, amelyről nem kellett felismernie, hogy az ténylegesen nem az internetbanki platformja, ezért ekkor sem kellett előre látnia a későbbi következményeket. A különböző fizetési megoldások párhuzamos működése miatt a fogyasztó azzal sem követett el jelentős mértékű hanyagságról tanúskodó magatartást, hogy belépett az (általa annak hitt) internetbankba, hiszen nem kizárt olyan informatikai megoldás, amelyhez ez szükséges. Mivel a fogyasztó nem volt tudatában annak, hogy ténylegesen nem az internetbanki platformján tartózkodik, ezért a belépéshez szükséges adatok megadása körében sem kellett előre látnia a későbbi következményeket, amely (téves) tudatállapotot megerősített az a tény is, hogy saját bankjától kapott sms kódot. Az sms-ek teljes szövege értő elolvasásának hiánya, valamint azok tartalma miatt a művelet megszakításának hiánya gondatlan magatartás volt, de nem minősül jelentős mértékű hanyagságról tanúskodó magatartásnak. Mivel a fogyasztó abban a tudatban volt, hogy az internetbankjába lépett be, valamint a saját bankjától kapott sms-t, ezért feltételezhette – még ha az sms szövegét az eseményektől eltérőnek is ítélte –, hogy a bankjától kapott kódot be kell gépelnie a saját bankja internetbankjának felületére. Azt pedig a fogyasztónak végképp nem kellett előre látnia, hogy egy 1 forint összegű átutalás kezdeményezésével egyidejűleg egy harmadik személyt mint megbízható kedvezményezettet fognak rögzíteni, amelynek az lesz az eredménye, hogy ennek a kedvezményezettnek a javára újabb fizetési műveleteket fognak végrehajtani az ő külön jóváhagyása nélkül. A fogyasztó tudattartalmának a rendelkezésre álló peradatokból kiinduló vizsgálata alapján ezért arra a következtetésre lehet jutni, hogy a fogyasztó szubjektíve nem volt tisztában magatartása következményével, tudattartalma alapján nem kellett számolnia a kár bekövetkezésével, nem követett el jelentős mértékű hanyagságról tanúskodó magatartást, nem kellett előre látnia a második átutalással összefüggésben keletkezett kárt.

[34] Mindezekre figyelemmel a jogerős ítéletben megfogalmazott, ettől eltérő anyagi jogi következtetés sérti a Pft. 45. § (3) bekezdését. A Kúria ezért a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte, és helyette a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján új határozatot hozott, amellyel az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A határozat elvi tartalma

[35] A súlyos gondatlanság fogalmát a Pft. 45. § (3) bekezdése alkalmazásában úgy kell értelmezni, hogy a fogyasztó szubjektíve tisztában volt magatartása következményével, számolnia kellett a kár bekövetkezésével, a gondosság olyan szintű elhanyagolása valósult meg, amelyből következően szinte kívánta a kár mint eredmény bekövetkezését, vagyis a hátrányos következményekkel kapcsolatban megállapítható nagyfokú közömbössége, felelőtlensége.

Záró rész

[36] A felülvizsgálat eredményeként az alperes pernyertes lett, ezért a Kúria a Pp. 82. § (1)-(2) bekezdése és 83. § (1) bekezdése alapján – figyelemmel a helybenhagyott elsőfokú ítélet perköltséggel kapcsolatos rendelkezésére is – kötelezte a felperest az alperes felszámított másodfokú és felülvizsgálati perköltségének a megfizetésére. A Kúria a felülvizsgálati perköltség összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 7. §-a értelmében alkalmazandó 2. § (3) bekezdés *a)* pontja és 3. § (2) bekezdése, valamint Magyarország 2026. évi központi költségvetéséről szóló 2025. évi LXIX. törvény 67. § (4) bekezdése alapján, míg a másodfokú perköltséget a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, valamint 4. § (1) bekezdés *a)* pontja alapján határozta meg.

[37] Az alperes teljes személyes illetékmentességére figyelemmel le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték viseléséről a Kúria a Pp. 96. § (1) bekezdés *a)* pontja, 101. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, a polgári és közigazgatási bírósági eljárás során meg nem fizetett illeték és állam által előlegezett költség megfizetéséről szóló 30/2017. (XII. 27.) IM rendelet 3. § (2) és (3) bekezdése, valamint az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 78. § (4) bekezdése alapján határozott. Tájékoztatja a felperest, hogy az illetéket a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára kell megfizetnie. Ennek során közleményként fel kell tüntetnie a Kúria megnevezését, a Kúria e határozatának számát és a fizetésre kötelezett adóazonosító számát.

[38] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson bírálta el az alperesnek a Pp. 405. § (1) bekezdése értelmében alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdés *a)* pontján alapuló kérelmére.

[39] Az ítélet ellen a Pp. 407. § (1) bekezdés *d)* pontja alapján nincs helye felülvizsgálatnak.

Budapest, 2026. június 2.

Dr. Cseh Attila s. k. a tanács elnöke, Dr. Parlagi Mátyás s. k. előadó bíró, Dr. Magosi Szilvia s. k. bíró, Dr. Mocsár Attila Zsolt s. k. bíró, Nyíróné dr. Kiss Ildikó s. k. bíró